EUROPA-
KOMMISSIONEN

Bruxelles, den 9.12.2020
COM(2020) 772 final

RAPPORT FRA KOMMISSIONEN TIL EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET

om anvendelsen af Rådets forordning (EF) nr. 1005/2008 om en EF-ordning, der skal forebygge, afværge og standse ulovligt, urapporteret og ureguleret fiskeri (IUU-fiskeri) (IUU-forordningen)

RAPPORT FRA KOMMISSIONEN TIL EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET

om anvendelsen af Rådets forordning (EF) nr. 1005/2008 om en EF-ordning, der skal forebygge, afværge og standse ulovligt, urapporteret og ureguleret fiskeri (IUU-fiskeri) (IUU-forordningen)

RAPPORT FRA KOMMISSIONEN TIL EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET 1

1. Indledning 2

2. Status — fremskridt siden meddelelsen fra 2015 4

2.1 Samarbejdet med medlemsstaterne 4

- Medlemsstaterne og deres ansvar som flagstater 4
- Medlemsstaterne og deres ansvar som kyststater 5
- Medlemsstaterne og deres ansvar som havnestater 5
- Medlemsstaterne og deres ansvar som afsætningsstater: fangstattestordningen 6
- Anvendelse af ordningen med gensidig bistand mellem medlemsstaterne og Kommissionen og med ikke-EU-lande 7

2.2 Samarbejdet med ikke-EU-lande 7

- Lige vilkår gennem dialog 8
- Opbygning af et netværk af allierede 10
- Fremme af fangstattestordninger 10
- Fremme af gennemførelsen af aftalen om havnestatsforanstaltninger 10
- Virkningerne af IUU-dialoger på lande med partnerskabsaftaler om bæredygtigt fiskeri 11
- Støtte til lande uden for EU 11

2.3 Andre internationale samarbejdsrammer og samarbejde med interessenter 13

3. De vigtigste udfordringer for gennemførelsen af IUU-forordningen 14

3.1 Gennemførelse inden for EU 14

- Dialoger med ikke-EU-lande 14
- Styrkelse af den internationale forvaltning med henblik på at bekæmpe IUU-fiskeri 15
- Samarbejde og koordinering 15

4. Konklusioner 16

1. Indledning

I henhold til forordningens artikel 55, stk. 1, underretter denne rapport Europa-Parlamentet og Rådet om anvendelsen af Rådets forordning (EF) nr. 1005/2008 om en EF-ordning, der skal forebygge, afværge og standse ulovligt, urapporteret og ureguleret fiskeri (IUU-fiskeri). Rapporten gør primært status over oplysninger fra medlemsstaterne i form af svar på et spørgeskema udsendt af Kommissionen[1] siden sidste meddelelse af 1. oktober 2015[2], men også andre relevante oplysninger, som Kommissionen har modtaget fra interessenter i den pågældende periode. Den giver også et overblik over aktiviteter, der bidrager til at nå IUU-forordningens mål. På dette grundlag identificerer den desuden de vigtigste udfordringer for gennemførelsen.

IUU-fiskeri er fortsat en af de største trusler mod en bæredygtig udnyttelse af fiskeressourcerne. Desværre gør IUU-fiskeriets dynamiske, fleksible og fordækte karakter det umuligt at vurdere dets indvirkning på en enkel måde. Det fremgår imidlertid af grove beregninger, at IUU-fiskeri i verdenshavene hvert år medfører fangst af 11-26 mio. ton fisk med en årlig værdi af 9-21 mia. EUR[3].

De Forenede Nationers Generalforsamling opfordrede udtrykkeligt det internationale samfund til at regulere fiskeriet effektivt og stande overfiskeri, ulovligt, urapporteret og ureguleret fiskeri og anvendelsen af destruktive fiskerimetoder inden 2020[4] som beskrevet i delmål 14.4 i mål 14 om "Livet i havet", som er en del af 2030-dagsordenen for bæredygtig udvikling, der blev vedtaget i 2015. EU er derfor fast besluttet på at opnå en støt reduktion af IUU-fiskeri og i sidste ende helt at eliminere denne praksis.

Meddelelsen om den europæiske grønne pagt for Den Europæiske Union[5] peger på nultolerance over for IUU-fiskeri som en prioritet. Denne tilgang er også et vigtigt aspekt af EU's biodiversitetsstrategi for 2030[6] og er nøglen til en global overgang til bæredygtige fødevaresystemer som anført i fra jord til bord-strategien[7]. Den opfordrer til en stærk EU-indsats under den fælles fiskeripolitiks eksterne dimension, navnlig gennem bestræbelser på at standse IUU-fiskeri i regionale fiskeriforvaltningsorganisationer (RFFO'er)[8], inden for rammerne af EU's partnerskabsaftaler om bæredygtigt fiskeri og ved at færdiggøre revisionen af EU's kontrolregler[9]. Bekæmpelse af IUU-fiskeri på verdensplan er også et vigtigt element i

---

1 Oplysninger fra medlemsstaterne for perioden 2016-2017. Disse oplysninger gives hvert andet år på grundlag af et spørgeskema, der udarbejdes af Kommissionen.

2 COM(2015) 480 af 1. oktober 2015.

3 http://www.fao.org/3/a-i6069e.pdf.

4 "*Delmål 14.4: Inden 2020 skal fiskeriet reguleres effektivt, og der skal sættes en stopper for overfiskeri, for ulovligt, urapporteret og ureguleret fiskeri og for destruktive fiskerimetoder. Der skal implementeres videnskabsbaserede forvaltningsplaner for at genoprette fiskebestande hurtigst mulig, og som minimum til et niveau, der giver et bæredygtigt udbytte vurderet alt efter deres biologiske karakteristika.*"
https://unstats.un.org/sdgs/metadata/?Text=&Goal=14&Target=14.4.

5 COM(2019) 640 af 11. december 2019.

6 COM(2020) 380 af 20. maj 2020.

7 COM(2020) 381 af 20. maj 2020.

8 Den detaljerede liste findes på: http://ec.europa.eu/fisheries/cfp/international/rfmo/index_en.htm.

9 Rådets forordning (EF) nr. 1224/2009 af 20. november 2009 om oprettelse af en EF-kontrolordning. med henblik på at sikre overholdelse af reglerne i den fælles fiskeripolitik.
https://eur-lex.europa.eu/legal-content/EN/TXT/?uri=CELEX:32009R1224.

den fælles meddelelse om international havforvaltning af 2016[10]. Endelig er de politiske bestræbelser på at afskaffe IUU-fiskeri relevant i forbindelse med EU's strategi for maritim sikkerhed[11].

EU's ordning, der skal forebygge, afværge og standse IUU-fiskeri, er forankret i international fiskerilovgivning, navnlig:

- De Forenede Nationers havretskonvention af 1982 (UNCLOS)
- FN-aftalen af 1995 om fiskebestande (UNFSA)
- aftalen fra 1993 om fremme af fiskerfartøjers overholdelse af internationale bevarelses- og forvaltningsforanstaltninger på det åbne hav (FAO-overholdelsesaftalen).

Disse instrumenter fortolkes og underbygges af ikkebindende instrumenter som dem, der er udarbejdet af De Forenede Nationers Fødevare- og Landbrugsorganisation (FAO), navnlig adfærdskodeksen for ansvarligt fiskeri fra 1995 og den internationale handlingsplan fra 2001, der tager sigte på at forebygge, afværge og standse ulovligt, urapporteret og ureguleret fiskeri (IPOA-IUU), som er en af flere internationale handlingsplaner vedtaget i forbindelse med adfærdskodeksen. Tilsammen udgør disse retlige instrumenter — både bindende og ikkebindende — et sæt af foranstaltninger, der styrker og supplerer hinanden.

For at styrke implementeringen af IPOA-IUU vedtog FAO i 2009 desuden aftalen om havnestatsforanstaltninger (PSMA), der skal forebygge, afværge og standse ulovligt, urapporteret og ureguleret fiskeri[12], og som trådte i kraft i juni 2016[13]. PSMA er det første og eneste retligt bindende globale instrument, der har direkte bekæmpelse af IUU-fiskeri som sit primære mål. Selv om aftalen ikke skaber nye internationale redskaber til bekæmpelse af IUU-fiskeri, fastsætter den minimumsstandarder for havnestaters udøvelse af deres jurisdiktion i forbindelse med IUU-fiskeri. Andre relevante FAO-bidrag fra de seneste år omfatter de frivillige retningslinjer for flagstatspræstationer fra 2014 og FAO's frivillige retningslinjer for dokumentationsordninger for fangster fra 2017. EU har ydet store bidrag til disse initiativer, som bidrager til en yderligere styrkelse af den internationale fiskerilovgivning og giver betydelig vejledning i bekæmpelsen af IUU-fiskeri.

EU's unikke tilgang til bekæmpelse af IUU-fiskeri er baseret på forordning (EF) nr. 1005/2008. EU har været banebrydende ved at vedtage og gennemføre denne forordning om en omfattende ramme til bekæmpelse af IUU-fiskeri, som omsætter intentioner til praktisk handling og indfører lige vilkår på globalt plan i fiskerisektoren.

Det fremgår af forordningen, at alle lande, både medlemsstater og ikke-EU-lande, har et ansvar for at opfylde deres internationale forpligtelser som flag-, havne-, kyst- eller afsætningsstat. Den har vist sig at være en gennemskuelig og ikkediskriminerende retsakt, der finder anvendelse på alle fartøjer, som udnytter fiskeressourcer kommercielt, og på alle EU-borgere, der deltager i fiskeri, uanset hvilket flag der fiskes under.

---

[10] EU deltager aktivt i fem RFFO'er med ansvar for tun, 12 RFFO'er med ansvar for andre arter end tun samt andre fiskeriorganisationer. Den fuldstændige liste findes på: https://ec.europa.eu/fisheries/cfp/international/rfmo_en.

[11] https://ec.europa.eu/maritimeaffairs/policy/maritime-security_en.

[12] http://www.fao.org/port-state-measures/en/.

[13] EU godkendte aftalen ved Rådets afgørelse 2011/443/EU af 20. juni 2011.

Ti år efter IUU-forordningens ikrafttræden betragtes EU som en vigtig aktør i kampen mod IUU-fiskeri på verdensplan. Vedholdenhed i indsatsen til bekæmpelse af IUU-fiskeri vil yderligere befæste EU's rolle på dette område.

2. Status — fremskridt siden meddelelsen fra 2015

Meddelelsen fra 2015 henviste til videreførelsen af bestræbelserne for at forbedre den nuværende ordning og til eventuelt at forenkle og modernisere gennemførelsen af IUU-forordningen, navnlig ved at gå fra en papirbaseret til en elektronisk fangstattestordning. Kommissionen meddelte, at den fortsat vil samarbejde med ikke-EU-lande gennem dialog og muligheden for at yde teknisk bistand og udviklingsbistand til ikke-EU-lande med henblik på at løse deres problemer med IUU-fiskeri.

IUU-forordningens fire indbyrdes forbundne nøgleaktiviteter er:

- EU's fangstattestordning
- ordningen med gensidig bistand medlemsstaterne imellem
- proceduren for samarbejde med ikke-EU-lande
- opstilling af lister over IUU-fartøjer.

Alle disse redskaber har vist sig at være effektive med hensyn til at bekæmpe IUU-fiskeri i løbet af de seneste fem år.

Siden den seneste meddelelse er der blevet konstateret en række konkrete resultater. Denne rapport præsenterer de vigtigste resultater affødt af IUU-forordningen mellem 2015 og 2019.

2.1 Samarbejdet med medlemsstaterne

➢ Medlemsstaterne og deres ansvar som flagstater

EU har konsolideret sine initiativer i forhold til medlemsstaternes ansvar som flagstater ved at vedtage nye foranstaltninger til mere effektiv forvaltning af driften af sin flåde uden for EU's farvande (forordningen om en bæredygtig forvaltning af de eksterne fiskerflåder)[14]. Alle fiskeriaktiviteter, der udøves af EU-fartøjer uden for EU-farvande, eller som hører under en regional fiskeriforvaltningsorganisation (RFFO), skal være specifikt godkendt af flagmedlemsstaten, som også er ansvarlig for den korrekte forvaltning af disse fiskeritilladelser[15]. Kommissionen fremsender tilladelserne til de relevante RFFO'er og ikke-EU-lande, forudsat at de relevante betingelser og kriterier for udstedelse af fiskeritilladelse er opfyldt. Desuden er EU-fartøjer, selv uden for EU-farvande, underlagt både EU's kontrolregler[16] og de regler, der er fastsat i IUU-forordningen.

[14] Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2017/2403 af 12. december 2017 om en bæredygtig forvaltning af de eksterne fiskerflåder, der erstatter Rådets forordning (EF) nr. 1006/2008. https://eur-lex.europa.eu/legal-content/EN/TXT/?uri=celex:32017R2403.

[15] Tal pr. juni 2019 (med undtagelse af kompetenceområdet for Den Almindelige Kommission for Fiskeri i Middelhavet, GFCM): 5 843 fiskerfartøjer svarende til 8 818 fiskeritilladelser.

[16] Rådets forordning (EF) nr. 1224/2009 af 20. november 2009 om oprettelse af en EF-kontrolordning med henblik på
at sikre overholdelse af reglerne i den fælles fiskeripolitik.

Efter at have evalueret den nuværende fiskerikontrolordning besluttede Kommissionen også at begynde at revidere den. Kommissionens forslag om revision blev vedtaget den 30. maj 2018[17]. Kommissionen besluttede at foreslå en række ændringer af kontrolforordningen samt målrettede ændringer af IUU-forordningen og forordningen om oprettelse af EFCA. Det overordnede mål med revisionen er at modernisere, styrke og forenkle EU's fiskerikontrolordning og udvide de lige vilkår inden for fiskerikontrol. Forslaget tydeliggør, styrker og harmoniserer især håndhævelsesbestemmelserne, navnlig for så vidt angår foranstaltninger mod og sanktioner for alvorlige overtrædelser. Dets ambitioner omfatter også:

- udvikling af et mere pålideligt og fuldstændigt fiskeridatasystem, herunder fuldt digitaliseret fangstrapportering, som skal gælde for alle EU-fiskerfartøjer[18]
- udvidelse af det elektroniske sporingssystem til at omfatte alle fartøjer, herunder små fartøjer
- indførelse af nye vejningsprocedurer for fiskevarer
- skærpelse af reglerne for registrering af fangster fra lystfiskeri
- forbedring af sporbarheden af EU- og importerede fiskevarer og akvakulturprodukter
- skærpelse af reglerne om fiskeredskaber.

➢ Medlemsstaterne og deres ansvar som kyststater

De samme kontrolregler, der gælder for EU-fartøjer, gælder også for tredjelandsfartøjer, der fisker i EU-farvande, medmindre andet aftales med det pågældende tredjeland.

Kommissionen opretholder et tæt samarbejde med medlemsstaterne om at forebygge, afværge og afsløre IUU-fiskeri. Den opfordrer også medlemsstaterne til at indberette enhver mistanke om IUU-fiskeri foretaget af fartøjer fra ikke-EU-lande i deres farvande[19] og gør fuld brug af ordningen med gensidig bistand med henblik på at holde ulovligt fangede fisk ude fra EU's marked. Endelig fremmer Kommissionen regelmæssigt samarbejde mellem medlemsstaterne og ikke-EU-lande.

➢ Medlemsstaterne og deres ansvar som havnestater

Kontrolforordningen indeholder bestemmelser om en passende ramme for havnekontrol, herunder inspektion i havn eller ved landing. IUU-forordningen supplerer dette ved at indføre en effektiv ordning for inspektioner i havn af tredjelandsfiskerfartøjer, der anløber medlemsstaternes havne.

Medlemsstaterne giver i deres rapporter til Kommissionen oplysninger om resultaterne af havnekontroller og om tredjelandsfiskerfartøjers direkte landinger og omladninger af fiskerivarer[20].

I perioden 2016-2017 anløb omkring 4 349 tredjelandsfartøjer EU's havne, og EU's medlemsstater kontrollerede 635 af disse fartøjer.

---

https://eur-lex.europa.eu/legal-content/EN/TXT/?uri=CELEX:32009R1224.

[17] COM(2018) 368 final af 30. maj 2018.

[18] Herunder fartøjer med en længde på under 12 meter.

[19] Medlemsstaterne indberettede 36 observationer af udenlandske fiskerfartøjer i perioden 2016-2017. Oplysninger baseret på medlemsstaternes rapporter for perioden 2016-2017 i henhold til artikel 55, stk. 1.

[20] Igen i henhold til IUU-forordningens artikel 55, stk. 1.

➢ Medlemsstaterne og deres ansvar som afsætningsstater: fangstattestordningen

Som et af verdens største markeder for fiskevarer har EU ansvaret for at sikre, at fiskevarer, der stammer fra IUU-fiskeri, ikke kommer ind på EU-markedet.

Den fangstattestordning, der er indført ved IUU-forordningen, har vist sig at være effektiv til at holde fisk fanget på denne måde ude fra EU-markedet.

Mere end 92 lande har givet Kommissionen meddelelse om, hvilken myndighed der i det pågældende land har beføjelser til at bekræfte rigtigheden af oplysningerne i fangstattesterne for produkter, der eksporteres til EU-markedet (de "kompetente myndigheder"). I gennemsnit modtager medlemsstaternes kompetente myndigheder hvert år ca. 200 000 fangstattester og 25 000 forarbejdningserklæringer vedrørende importer[21]. I 2016-2019 fortsatte faldet i antallet af afslag på import af fiskevarer til EU-markedet i overensstemmelse med IUU-fangstattestordningen.

Som bebudet i meddelelsen fra 2015 lancerede[22] Kommissionen i maj 2019 et IT-system ved navn CATCH, der er udarbejdet med henblik på at digitalisere fangstattester og de tilhørende procedurer til brug ved import. Hensigten med CATCH er at udvikle en webbaseret applikation for at støtte håndteringen af officielle dokumenter og automatisere de tilhørende procedurer som fastsat i IUU-forordningen. Det endelige formål med et sådant system for hele EU er at lette og harmonisere de kontrolprocedurer, der udføres af medlemsstaternes kompetente myndigheder, og at bidrage til at sikre lige vilkår for EU-importører.

Udviklingen af CATCH følger FAO's frivillige retningslinjer for dokumentationsordninger for fangster[23], der blev vedtaget i 2017. CATCH er blevet udviklet i TRACES, en platform med 30 000 eksisterende brugere fra mere end 80 lande verden over. TRACES er blevet anvendt af medlemsstaternes myndigheder og importører i EU siden 2005 til kontroller i forbindelse med sundhedskrav ved handel inden for EU og import af dyr, fødevarer, foder og planter. Nu anvendes det også til kontrol af fangstattester. Kommissionens forslag om at revidere kontrolforordningen indeholder retlige bestemmelser om anvendelsen af CATCH. Obligatorisk brug af CATCH afhænger af færdiggørelsen af den igangværende revision af fiskerikontrolordningen og dens ikrafttræden. Indtil da vil EU-landene og deres nationale operatører anvende systemet på frivillig basis[24].

Kommissionen fokuserer på det arbejde, der i øjeblikket udføres af UN/CEFACT (De Forenede Nationers center for lettelse af samhandel og e-handel) med henblik på at undersøge muligheden for at anvende FLUX-formatet til at sikre interoperabilitet mellem CATCH og ikke-EU-landes IT-miljøer for kontrol af fiskevarer. UN/CEFACT arbejder også på at etablere et elektronisk system til udveksling af certifikater (EU CSW-

[21] Kommissionens skøn baseret på medlemsstaternes underretninger i henhold til IUU-forordningens artikel 18, stk. 5.

[22] Der bevilges i gennemsnit 350 000 EUR om året til udviklingen af CATCH.

[23] http://www.fao.org/iuu-fishing/international-framework/voluntary-guidelines-for-catch-documentation-schemes/en/.

[24] Yderligere oplysninger om systemet findes på: https://ec.europa.eu/fisheries/sites/fisheries/files/docs/body/catch-it-system_en.pdf.

CERTEX[25]) for alle EU-toldmyndigheder under EU's initiativ vedrørende en kvikskranke på toldområdet. CATCH skal efter planen være en del af EU CSW-CERTEX.

- Anvendelse af ordningen med gensidig bistand mellem medlemsstaterne og Kommissionen og med ikke-EU-lande

Ordningen med gensidig bistand, der blev indført ved artikel 51 i IUU-forordningen, har vist sit værd i forhold til at hjælpe medlemsstaterne med at gennemføre IUU-forordningen. Alle medlemsstater har etableret centrale forbindelseskontorer til at varetage denne opgave.

Ordningen letter samarbejdet mellem medlemsstaterne og Kommissionen og med ikke-EU-lande. Det er vigtigt for at sikre, at IUU-fiskeri efterforskes og sanktioneres korrekt. Ordningen har lettet en løbende udveksling af oplysninger om alarmer, efterretninger og resultaterne af undersøgelser, der foretages, hvor der findes tegn på IUU-fiskeri.

Siden 2015 har Kommissionen sendt over 170 alarmer til medlemsstaternes centrale forbindelseskontorer med henblik på at vejlede dem i deres kontrol af risikosituationer og anmode om efterforskning af formodet IUU-fiskeri og alvorlige overtrædelser. Medlemsstaterne påberåber sig også regelmæssigt IUU-forordningens bestemmelser om gensidig bistand i forbindelse med samarbejde med hinanden og med de administrative myndigheder i lande uden for EU. Det har generelt forbedret gennemførelsen af IUU-forordningen. Aktiv brug af gensidig bistand har vist sig at være et effektivt middel til at blokere import til EU-markedet af fiskevarer til en værdi af flere millioner euro, der stammer fra IUU-fiskeri, især fra Afrikas Horn.

2.2 Samarbejdet med ikke-EU-lande

Siden 2015 har Kommissionen fortsat med at indgå i et samspil med og støtte flere ikke-EU-lande i at gennemføre grundlæggende reformer af deres fiskeripolitik. Sådanne reformer har ført til revisioner af nationale lovgivninger, hvilket har bragt dem i overensstemmelse med internationale forpligtelser, og har medført stærkere administrative strukturer og forbedrede tilsyns-, kontrol- og overvågningsordninger. På denne måde har EU's partnerskabsaftaler om bæredygtigt fiskeri med lande uden for EU også været med til at styrke forvaltningen og samtidig forbedre ikke-EU-landes kapacitet og brug af redskaber til bekæmpelse af IUU-fiskeri. Der er gennemført særlige foranstaltninger ved hjælp af den komponent til sektorstøtte, der indgår i partnerskabsaftalerne om bæredygtigt fiskeri.

Generelt set har ikke-EU-lande taget aktiv stilling til problemet med IUU-fiskeri og har udvist villighed til at gøre en større indsats. Det afspejler en følelse af ejerskab til reformer, som bringer deres fiskerikontrolsystemer i overensstemmelse med internationale standarder. Erfaringerne viser dog også, at kun en stærk og vedvarende politisk vilje kan føre til varige resultater i form af stabil overholdelse af fiskeribestemmelserne.

[25] https://ec.europa.eu/taxation_customs/general-information-customs/electronic-customs/eu-single-window-environment-for-customs_en.

➢ Lige vilkår gennem dialog

Bilaterale dialoger om IUU-fiskeri med ikke-EU-lande er fortsat hjørnestenen i samarbejdet under IUU-forordningen.

Det afgørende for, om Kommissionen indleder en dialog, er en række indikatorer for effektiviteten af de foranstaltninger, som de forskellige lande har truffet for at bekæmpe IUU-fiskeri.

Denne vurdering tager hensyn til, om ikke-EU-lande fungerer som flag-, kyst-, havne- eller afsætningsstater. Relevante indikatorer omfatter overholdelse af internationale retsinstrumenter, gennemførelse af frivillige retningslinjer, effektiv gennemførelse af RFFO-foranstaltninger, flådepolitik, bevarelse, forvaltning og kontrol af farvande under nationale jurisdiktioner, rammer for håndhævelse og omfanget af fiskeriproduktionen (bestande, flåder) eller handelsstrømme. Vurderingen tager også hensyn til oplysninger om et lands historie med hensyn til IUU-fiskeri med særlig vægt på de specifikke begrænsninger, som udviklingslandene står over for, når det er relevant.

Siden IUU-forordningens ikrafttræden har Kommissionen indgået i dialog eller andre former for samarbejde med mere end 60 lande. I forbindelse med de 26 dialoger, der har fundet sted siden 2012[26] med Kommissionens aktive støtte, har 15 partnere med succes reformeret deres fiskeriforvaltningssystemer ved at tilpasse deres retlige rammer til deres internationale forpligtelser som flag-, havne- og afsætningsstater.

I andre tilfælde virker uformel dialog imidlertid ikke afskrækkende nok til at få et land uden for EU til at rette op på de konstaterede mangler.

IUU-forordningen indfører det nu velkendte "kortsystem"[27], hvorved Kommissionen kan underrette et land uden for EU om risikoen for at blive identificeret som et usamarbejdsvilligt ikke-EU-land for så vidt angår bekæmpelse af IUU-fiskeri (meddelelse om eventuel identifikation, "gult kort"). Kommissionen indleder en formel dialog med det land, der har fået det gule kort, og etablerer et samarbejde på grundlag af en handlingsplan.

Siden udgangen af 2015 er syv gule kort blevet ophævet og vigtige reformer gennemført i fiskerisektoren i de berørte lande. I samme periode er der udstedt ni gule kort, som formaliserer dialogen med henblik på at afhjælpe de konstaterede mangler[28].

Hvis et land, der har fået det gule kort, undlader at løse de rapporterede problemer og tilsidesætter sine egne internationale forpligtelser, identificerer Kommissionen det som et usamarbejdsvilligt ikke-EU-land for så vidt angår bekæmpelse af IUU-fiskeri (identifikationsproceduren, "rødt kort").

Mens det gule kort ikke medfører sanktioner, er der vigtige konsekvenser forbundet med at få det røde kort, herunder handelsforbud. Medlemsstaterne er forpligtet til at nægte

[26] Artikel 31 og 32 i Rådets forordning (EF) nr. 1005/2008.

[27] https://ec.europa.eu/fisheries/sites/fisheries/files/illegal-fishing-overview-of-existing-procedures-third-countries_en.pdf.

[28] Ibid.

indførsel af fiskevarer, der stammer fra havfiskeri efter vilde fiskebestande, og som er fanget af fartøjer, der fører det pågældende ikke-EU-lands flag.

Et rødt kort efterfølges af et forslag fra Kommissionen til Rådet om at opføre landet på listen over usamarbejdsvillige ikke-EU-lande ("listeproceduren").

Denne "sortlistning" omfatter foranstaltninger, der rækker længere end et forbud mod import, f.eks.:

- forbud mod at købe fiskerfartøjer fra det pågældende land
- forbud mod, at sådanne lande omflager fiskerfartøjer til en medlemsstats flag
- forbud mod charteraftaler
- forbud mod eksport af EU-fiskerfartøjer
- forbud mod private handelsaftaler med EU-borgere
- forbud mod fællesfiskeri med EU
- eventuel ophævelse af gældende bilaterale fiskeriaftaler eller fiskeripartnerskabsaftaler
- indstilling af forhandlinger om indgåelse af bilaterale fiskeriaftaler eller fiskeripartnerskabsaftaler.

Siden udgangen af 2015 er ét rødt kort blevet ophævet og landet blevet fjernet fra listen, idet der er sket store reformer i det pågældende land. I samme periode blev der udstedt to røde kort, hvilket medførte formalisering af dialogen om de mest relevante konstaterede mangler, samt at Rådet efterfølgende har sat de pågældende lande på listen[29]. I ét tilfælde var det nødvendigt at ophæve en partnerskabsaftale om bæredygtigt fiskeri i henhold til IUU-forordningens artikel 38.

Samarbejde gennem dialog med ikke-EU-lande afføder håndgribelige resultater og fører til bedre forvaltning, navnlig:

- revideret lovgivning
- vedtagelse af nationale handlingsplaner i overensstemmelse med FAO's internationale handlingsplan mod IUU-fiskeri
- skærpede sanktioner
- bedre samarbejde, koordinering og mobilisering af forskellige relevante myndigheder
- politisk tilsagn om at bekæmpe IUU-fiskeri på højeste niveau.

Dialogprocesserne har skabt en ramme for, at lande kan styrke systemer for tilsyn, kontrol og overvågning gennem bedre overvågning af fiskeriet, herunder krav om et fartøjsovervågningssystem (FOS) for nationale flåder og højsøflåder, samt inspektions- og kontrolprocedurer. Men som det seneste gule kort viser, kan manglende engagement hurtigt føre til en forringelse af de rammer, der er indført for at bekæmpe IUU-fiskeri, hvilket resulterer i udstedelse af endnu et kort.

[29] Ibid.

- Opbygning af et netværk af allierede

Bekæmpelse af IUU-fiskeri kræver en koordineret indsats, og intet land kan opnå succes ved at handle alene. Erfaringerne har vist, at bekæmpelse af IUU-fiskeri er meget mere effektivt, hvis der findes synergier på regionalt plan, snarere end at lande handler på egen hånd. Når et land styrker sit system til kontrol af IUU-fiskeri, er der en risiko for, at de, der overtræder reglerne, flytter til andre lande med mindre strenge love og kontroller.

Vejen til succes er derfor at inddrage så mange lande som muligt i en fortsat, proaktiv og årvågen tilgang til bekæmpelse af IUU-fiskeri på internationalt plan. Der er oprettet flere bilaterale IUU-arbejdsgrupper med store fiskerilande. De fungerer som platforme for regelmæssig udveksling og følger op på relevante initiativer til bekæmpelse af IUU-fiskeri.

I overensstemmelse med den fælles fiskeripolitiks eksterne dimension fremmer EU[30] foranstaltninger i RFFO'er baseret på EU's principper og standarder. Sammen med andre lande har EU aktivt støttet indsatsen for at fremme foranstaltninger til bekæmpelse af IUU-fiskeri i RFFO'er, herunder krydsreferencelister over IUU-fartøjer blandt RFFO'er og bestemmelser, der straffer statsborgere, som er involveret i IUU-fiskeri.

Kommissionen støtter forskellige regionale initiativer, såsom oprettelsen af et IUU-netværk i Sammenslutningen af Sydøstasiatiske Nationer (ASEAN), en operationel platform til udveksling af oplysninger i realtid, der støtter ASEAN-medlemmernes daglige aktiviteter på en meget praktisk måde. Regionale kapacitetsopbyggende projekter til støtte for udvikling og forvaltning af fiskeri, herunder styrkelse af kapaciteten til bekæmpelse af IUU-fiskeri og yderligere støtte til samarbejde med regionale og subregionale organer.

- Fremme af fangstattestordninger

En vigtig del af dialogerne med ikke-EU-lande handler om deres sporbarhedssystemer for import og eksport. Ikke-EU-lande skal kunne dokumentere deres evne til at udstede pålidelige fangstattester. I overensstemmelse med FAO's frivillige retningslinjer for dokumentationsordninger for fangster fremsætter Kommissionen anbefalinger til forbedringer og giver i nogle tilfælde træning på stedet i validering af EU-fangstattester og gennemførelse af dertil knyttede kontroller.

- Fremme af gennemførelsen af aftalen om havnestatsforanstaltninger

Aftalen om havnestatsforanstaltninger trådte i kraft den 5. juni 2016. EU godkendte aftalen ved Rådets afgørelse af 20. juni 2011[31].

Aftalen om havnestatsforanstaltninger er den første bindende internationale aftale, der specifikt er målrettet bekæmpelse af IUU-fiskeri. Dens formål er at forebygge, afværge og standse IUU-fiskeri ved at forhindre fartøjer, der udøver IUU-fiskeri, i at gøre brug af havne og lande deres fangster. Aftalen om havnestatsforanstaltninger mindsker således

30 Repræsenteret ved Europa-Kommissionen.

31 Rådets afgørelse af 20. juni 2011 om godkendelse på Den Europæiske Unions vegne af aftalen om havnestatsforanstaltninger, der skal forebygge, afværge og standse ulovligt, urapporteret og ureguleret fiskeri (2011/443/EU).

sådanne fartøjers incitament til at fortsætte driften, samtidig med at den forhindrer fiskevarer, der stammer fra IUU-fiskeri, i at nå nationale og internationale markeder.

Der er nu mere end 65 parter til aftalen om havnestatsforanstaltninger. Det er en virkelig succes. Flere af de nye parter har tiltrådt og ratificeret aftalen om havnestatsforanstaltninger — bl.a. takket være deres IUU-dialoger med EU — ved at indføre reformer af deres retssystemer med hensyn til fiskeri.

Ratificeringen er imidlertid kun det første skridt i retning af at omsætte traktaten til praksis. Aftalen om havnestatsforanstaltninger indeholder også bestemmelser om finansieringsmekanismer for udviklingslande, ligesom der ydes teknisk bistand og kapacitetsudvikling inden for rammerne af FAO's program for udvikling af den globale kapacitet. EU og Kommissionen yder finansiel støtte til dette program.

➢ Virkningerne af IUU-dialoger på lande med partnerskabsaftaler om bæredygtigt fiskeri

Der er en klar forbindelse mellem EU's partnerskabsaftaler om bæredygtigt fiskeri[32] med partnerlande og EU's bekæmpelse af IUU-fiskeri. I øjeblikket er der 20 partnerskabsaftaler om bæredygtigt fiskeri med partnerlande i Atlanterhavet, Det Indiske Ocean og Stillehavet, hvoraf 13 har aktive protokoller, der muliggør fiskeri.

Partnerskabsaftaler om bæredygtigt fiskeri støtter politiske mål vedrørende IUU-fiskeri ved hjælp af redskaber som kapacitetsopbyggende programmer og uddannelse og gennem styrkelse af systemer for tilsyn, kontrol og overvågning, herunder elektroniske indberetningssystemer osv. Dette har positive afsmittende virkninger på bekæmpelsen af IUU-fiskeri.

For at sikre sammenhæng i den fælles fiskeripolitiks eksterne dimension foreslår Kommissionen, at enhver stående bilateral fiskeriaftale eller fiskeripartnerskabsaftale ophæves, hvis et ikke-EU-land ikke opfylder sine forpligtelser til at bekæmpe IUU-fiskeri jf. IUU-forordningens artikel 38.

Mens et lands opførelse på listen over usamarbejdsvillige ikke-EU-lande for så vidt angår bekæmpelse af IUU-fiskeri (dvs. at landet får et "rødt kort") fører til ophævelse af den gældende partnerskabsaftale om bæredygtigt fiskeri, vil Kommissionen undlade på eget initiativ at forny partnerskabsaftaler om bæredygtigt fiskeri med lande, som ikke har afhjulpet de mangler, der er konstateret i forbindelse med udstedelsen af gule kort.

➢ Støtte til lande uden for EU

IUU-dialogerne ledsages ofte af støtteprogrammer fra forskellige kilder.

EU fremmer i tæt kontakt med FAO og Verdensbanken koordinationen mellem de forskellige støtteydere for at sikre, at støtten kanaliseres på grundlag af identificerede behov. Dette bør også forhindre overlappende støtte.

EU og Kommissionen yder støtte inden for rammerne af FAO's program for udvikling af den globale kapacitet. Dette program har til formål at hjælpe udviklingslande med at

[32] https://ec.europa.eu/fisheries/cfp/international/agreements_en.

gennemføre aftalen om havnestatsforanstaltninger gennem teknisk bistand og kapacitetsudvikling. Desuden har Kommissionen, ofte sammen med EU-Fiskerikontrolagenturet (EFCA), arrangeret skræddersyede kapacitetsopbyggende sessioner om fangstattester samt værktøjer til og politik for tilsyn, kontrol og overvågning for visse ikke-EU-lande som reaktion på specifikke anmodninger.

For at styrke kontrollen med oplysningerne på fangstattesterne har Kommissionen siden 2016 også fremmet EFCA's og Det Europæiske Agentur for Søfartssikkerheds (EMSA) udvikling af nye funktioner i EFCA's elektroniske overvågningsredskaber (EFCA Integrated Maritime Services). Formålet med disse funktioner er at bidrage til og øge den afskrækkende virkning mod IUU-fiskeri i hele verden (f.eks. ud for den vestafrikanske kyst og i de nordatlantiske og arktiske områder). Kommissionen har også hjulpet EFCA med at iværksætte forskellige kapacitetsopbyggende initiativer for fiskeriinspektører i lande uden for EU.

EU yder særlig udviklingsfinansiering til Afrika, Stillehavsregionen og regionen omkring Det Indiske Ocean til støtte for udvikling og forvaltning af bæredygtigt fiskeri. Dette omfatter initiativer, der skal bidrage til at styrke deres kapacitet til at bekæmpe IUU-fiskeri. Mere specifikt har EU forpligtet sig til:

- 35 mio. EUR til AVS-landene i Stillehavet under partnerskabsprogrammet mellem EU og Stillehavet (PEUMP)[33]
- 15 mio. EUR til Vestafrika under programmet for forbedret regional fiskeriforvaltning i Vestafrika (PESCAO)[34]
- 28 mio. EUR til regionen omkring Det Indiske Ocean under ECOFISH-programmet[35].

For så vidt angår PEUMP udgør det budget, der er øremærket til initiativer til bekæmpelse af IUU-fiskeri, 3,9 mio. EUR. Formålet med de pågældende foranstaltninger er at forbedre kontrollen med og overvågningen af både hav- og kystfiskeriet, lovgivning, adgang til oplysninger (gennemsigtighed) og effektiv forvaltning af havområder.

Hvad PESCAO angår udgør det planlagte beløb til IUU-foranstaltninger og -projekter 7,9 mio. EUR. Foranstaltningerne under dette projekt omfatter teknisk bistand fra EU-Fiskerikontrolagenturet (EFCA) til Den Subregionale Kommission for Fiskeriet (SRFC), Komitéen for Fiskeriet i den Vestlige Centrale Guineabugt (FCWC) og deres medlemslande på en koordineret måde under anvendelse af de erfaringer, der er gjort i EU-sammenhæng. Specifikt gennemførte EFCA i 2019 fem kurser i regionen vedrørende tilsyn, kontrol og overvågning af fiskeriet samt inspektioner og brugen af FOS, AIS, radiokommunikation og satellitbilleder. Agenturet ydede også støtte til en revision af fiskerilovgivningen i ét land og til vedtagelsen af en national handlingsplan mod IUU-fiskeri i et andet. Gennem PESCAO organiserede SRFC tre fælles kontrolkampagner i 2019 med deltagelse af mindst tre medlemslande og støtte fra EFCA og den franske flåde. De resulterede i 157 inspektioner. PESCAO vil støtte udrulningen af regionale FOS-systemer i de to subregioner, hvilket i betydelig grad vil øge deres kapacitet til bekæmpelse af IUU-fiskeri.

[33] Finansieret under den 11. Europæiske Udviklingsfond (EUF). https://eur-lex.europa.eu/legal-content/EN/TXT/?uri=uriserv:OJ.L_.2015.058.01.0001.01.ENG.

[34] Ibid.

[35] Ibid.

ECOFISH-programmet omfatter en særlig søjle, der skal styrke kapaciteten til bekæmpelse af IUU-fiskeri i det vestlige Indiske Ocean. 4,4 mio. EUR er øremærket til projekter, der primært har til formål at uddanne fiskeriinspektører, muliggøre deltagelse i fælles patruljeringer og lette anvendelsen og udvekslingen af FOS-data på regionalt plan[36].

EU har også støttet partnerlande med hensyn til at sikre korrekt gennemførelse af fangstattestordningen ved hjælp af f.eks. workshopper, der organiseres gennem IUU-arbejdsgrupper med store fiskerinationer uden for EU.

2.3 Andre internationale samarbejdsrammer og samarbejde med interessenter

Bevidstheden om vigtigheden af at bekæmpe IUU-fiskeri er vokset betydeligt verden over i de senere år. IUU-fiskeri er blevet et tilbagevendende emne i fora som G20, G7 og Det Verdensøkonomiske Forum i Davos.

Kommissionen har øget samarbejdet og koordineringen med internationale partnere som Verdensbanken, FAO, Interpol og FN's Kontor for Narkotikakontrol og Kriminalitetsbekæmpelse (UNODC) for at sikre, at de trufne foranstaltninger er indbyrdes sammenhængende, og for at skabe synergier i EU's samarbejde med specifikke ikke-EU-lande.

Struktureret samarbejde med EUNAVFOR[37] har forbedret identificeringen af IUU-fiskeri ud for Afrikas Horn. Koordinering med foranstaltninger truffet som led i EU's strategi for maritim sikkerhed er også gavnlig i forhold til at reagere på en struktureret måde på potentielle trusler, der involverer IUU-fiskeri og dertil knyttede forbrydelser til søs.

Det Rådgivende Råd for Markederne og Det Rådgivende Råd for Højsøflåden er én type af forum for løbende samarbejde og udvekslinger med interessenter. Kommissionen modtager også indberetninger og data fra NGO'er om mistanke om IUU-fiskeriaktiviteter i forskellige dele af verden. Den fører også en regelmæssig dialog med NGO'er om spørgsmål vedrørende IUU-fiskeri.

Endvidere spiller NGO'er en vigtig rolle i bekæmpelsen af IUU-fiskeri. De gennemfører en række initiativer, der har til formål at hjælpe lande, som er omfattet af IUU-dialoger, med deres tilpasningsindsats. De bidrager f.eks. til at identificere udfordringer og mulige løsninger. Deres fortalervirksomhed er medvirkende til at påvirke operatørernes adfærd og forbrugernes valg. Desuden giver NGO'er nyttige oplysninger om mistænkte IUU-fiskeriaktiviteter, som Kommissionen følger op på i nødvendigt omfang.

[36] Bilag 2 til Kommissionens afgørelse om det årlige handlingsprogram for 2018 for det østlige og sydlige Afrika og Det Indiske Ocean, der skal finansieres gennem den 11. Europæiske Udviklingsfond.

[37] Ved hjælp af oplysninger fra EUNAVFOR analyserer og fremsender Kommissionen til Kommissionen for Tunfisk i Det Indiske Ocean observationer og luftfotografier af fartøjer, der muligvis er involveret i fiskeri og fiskerirelaterede aktiviteter, navnlig aktiviteter, der kan anses for at være i strid med relevante bevarelses- og forvaltningsregler.

3. De vigtigste udfordringer for gennemførelsen af IUU-forordningen

3.1 Gennemførelse inden for EU

Så længe foranstaltningerne og sanktionerne for alvorlige overtrædelser varierer mellem flagmedlemsstater, der fortolker håndhævelsesreglerne forskelligt, vil fuldstændig lige vilkår i EU forblive uden for rækkevidde. For at løse dette problem præciserer, styrker og harmoniserer Kommissionens forslag til revision af EU's fiskerikontrolordning de håndhævelsesbestemmelser, der på nuværende tidspunkt er fastsat i både den eksisterende kontrolforordning og i IUU-forordningen. Det er vigtigt at indgå en aftale med medlovgiverne, som sikrer dette mål.

På samme måde skal denne revision skabe et retsgrundlag for obligatorisk anvendelse af den digitale fangstattest (CATCH) for at maksimere ordningens effektivitet. På et mere teknisk plan er det nødvendigt at sikre interoperabilitet med andre IT-miljøer i EU (f.eks. for at muliggøre udveksling af elektroniske certifikater mellem alle EU's toldadministrationer — CERTEX) og med ikke-EU-landes fiskerikontrolmiljøer, helst ved hjælp af en enkelt løsning[38]. CERTEX kunne bidrage til at lette samarbejdet mellem instanser og krydskontroller ved indførsel.

- Dialoger med ikke-EU-lande

Den største udfordring, der ofte opleves i forbindelse med gennemførelsen af IUU-forordningen i forhold til ikke-EU-lande, er at opbygge nok politisk vilje til at revidere de retlige rammer og bringe dem i overensstemmelse med de relevante internationale forpligtelser. I denne forbindelse er det afgørende at fastsætte afskrækkende, forholdsmæssige og øjeblikkelige foranstaltninger og sanktioner, der sikrer, at overtræderne ikke profiterer på IUU-fiskeri.

Når de retlige rammer er på plads, er den største udfordring at gennemføre dem effektivt og proaktivt. Dette kræver tid, ressourcer, vilje, kompetencer og ekspertise. Der er således behov for teknisk bistand og økonomisk støtte fra særorganisationer. Finansiering af en sådan kapacitetsopbygning bør koordineres for at undgå unødvendigt dobbeltarbejde. I denne forbindelse viser erfaringen, at der er behov for, at anklagere, dommere og andre juridiske medarbejdere får mere viden om de særlige træk ved fiskerilovgivningen og de tilknyttede tilsyns-, kontrol- og overvågningsforpligtelser. Kapacitetsopbygning, som leveres af FN's særorganisationer som FAO, UNODC eller INTERPOL, giver en enestående mulighed for at sikre, at lovovertræderne fratages fordelene ved deres ulovlige aktiviteter.

En anden udfordring, der er relevant over en længere tidshorisont, er at undgå recidiv. Det vigtigste mål, der skal forfølges her, er at opretholde den nødvendige politiske vilje.

[38] UN/CEFACT (De Forenede Nationers center for lettelse af samhandel og e-handel) udfører i øjeblikket et vigtigt arbejde med at undersøge muligheden for at anvende FLUX-formatet i denne forbindelse.

- Styrkelse af den internationale forvaltning med henblik på at bekæmpe IUU-fiskeri

Fortsat ratificering og effektiv og fuldstændig gennemførelse af aftalen om havnestatsforanstaltninger fra alle parters side vil være en af de største udfordringer i de kommende år. EU vil være vært for det tredje møde mellem parterne til aftalen om havnestatsforanstaltninger i Bruxelles. Dette meget vigtige multilaterale møde vil være den første lejlighed nogensinde til at gennemgå og vurdere aftalens effektivitet. Ved denne lejlighed vil FAO også gøre status over udviklingen af et globalt informationsudvekslingssystem, der skal lette udvekslingen af oplysninger om nægtet adgang til havne og inspektionsresultater mellem aftalens parter. Endnu en gang vil IT-udviklingen udgøre både en mulighed og en udfordring med hensyn til interoperabilitet med andre IT-rammer.

I forhold til RFFO'er er udfordringen at nå til enighed om foranstaltninger til bekæmpelse af IUU-fiskeri blandt de kontraherende parter, navnlig med hensyn til krydsreferencelister over IUU-fartøjer blandt RFFO'er, udarbejdelse af bestemmelser over for statsborgere, der er involveret i IUU-fiskeri, og mere gennemsigtige regler om reelt ejerskab af fartøjer.

En anden stor udfordring er flagstaternes "salg" af deres flag til operatører fra ikke-EU-lande. Disse stater, hvis flag er kendt som "bekvemmelighedsflag", undlader ofte at udøve jurisdiktion og effektiv kontrol med de fartøjer, der er registreret under deres flag. Udfordringen består i at sikre, at disse lande lever op til deres forpligtelser som flagstat på fiskeriområdet i henhold til folkeretten, og at de garanterer et bedre samarbejde mellem fiskerikontrolmyndighederne og de myndigheder, der er ansvarlige for registrering af fiskerfartøjer (herunder køle- og fryseskibe og forsyningsfartøjer).

Gennemsigtighed er afgørende for at sikre en bedre kontrol og afskrække muligt IUU-fiskeri. Mere information om gældende regler og de berørte fartøjer skal gøres offentligt tilgængelig. Alle lande skal offentliggøre national lovgivning, der er relevant for forvaltning og bevarelse af deres ressourcer og for betingelserne for de aktiviteter, der udøves af fiskerfartøjer, som sejler under deres flag, og fartøjer fra ikke-EU-lande, der fisker i deres farvande (herunder offentlige flåderegistre, fiskerilicenser og -tilladelser og deltagelse i FAO's globale register over fiskerfartøjer, køle- og fryseskibe og forsyningsskibe). Der er behov for mere gennemsigtige aftaler om adgang til fiskeressourcer som dem, der kendetegner EU's partnerskabsaftaler om bæredygtigt fiskeri[39].

- Samarbejde og koordinering

Overtrædelser af menneskerettigheder og arbejdstagerrettigheder i fiskerisektoren har ofte forbindelse til IUU-fiskeri. Anvendelse af IUU-forordningen kan medvirke til at afsløre denne form for krænkelser. Erfaringerne viser desuden, at forbedrede fiskerikontrolstrukturer og -redskaber har ført til forbedringer med hensyn til bekæmpelse af krænkelser af menneskerettigheder og arbejdstagerrettigheder. IUU-forordningen er imidlertid ikke i sig selv det rette redskab til at bekæmpe sådanne

[39] Partnerskabsaftaler om bæredygtigt fiskeri undertegnet af EU forpligter partnerlandene til at offentliggøre deres bilaterale aftaler med andre partnere og anvende principper om ikkeforskelsbehandling.

krænkelser, idet dens anvendelsesområde klart er begrænset til IUU-fiskeri som defineret i folkeretten. Disse bredere udfordringer nødvendiggør derfor en anden og passende retlig ramme.

Politikken for bekæmpelse af IUU-fiskeri indgår i stigende grad i et samspil med arbejdsmarkeds-, told-, handels- og transportpolitikkerne, sundhedskrav, bekæmpelse af svig og kriminelle handlinger såsom skatteunddragelse eller hvidvaskning af penge. Stærkere intern koordinering (blandt Kommissionens forskellige tjenestegrene og med EU-Udenrigstjenesten) har hjulpet Kommissionen med at skabe synergier og opnå større effektivitet. Disse bestræbelser skal fortsætte, men der er endnu en udfordring, nemlig at sikre passende kanaler for samarbejde og koordinering på internationalt plan. Samarbejdet mellem de forskellige instanser på medlemsstatsniveau bør også tilskyndes yderligere.

4. Konklusioner

IUU-forordningen har fortsat udgjort en omfattende og effektiv ramme for bekæmpelse af IUU-fiskeri i EU. Systemet er unikt: På den ene side forhindrer det produkter, der stammer fra IUU-fiskeri, i at komme ind på EU-markedet. På den anden side fører dialogerne med ikke-EU-lande til en mangedobling af deres bestræbelser på at bekæmpe IUU-fiskeri på verdensplan.

IUU-forordningens system med røde og gule kort er blevet et internationalt anerkendt redskab til at opnå fremskridt i bekæmpelsen af IUU-fiskeri og skabe større opmærksomhed om denne plage i hele verden. Succesen skyldes til dels, at det system, der er indført med IUU-forordningen, ikke pålægger lande uden for EU nogen EU-standarder. Det sikrer i stedet blot, at de overholder deres forpligtelser i henhold til folkeretten som flag-, havne-, kyst- og afsætningsstater.

For at nå delmål 14.4 i verdensmålene, standse IUU-fiskeri og leve op til vores forpligtelser i henhold til den europæiske grønne pagt er det i EU's interesse at fremme både fangstattestordningen og kortsystemet på verdensplan som stærke redskaber til bekæmpelse af IUU-fiskeri. Dette skal ledsages af bestræbelser på at lukke forvaltningsmæssige huller på regionalt og globalt plan og øge ikke-EU-landes kapacitet til bekæmpelse af IUU-fiskeri.

For yderligere at forbedre IUU-forordningens og EU-rammens evne til at forebygge, afværge og standse IUU-fiskeri er det vigtigt hurtigt at vedtage og gennemføre den reviderede EU-fiskerikontrolordning. Dette omfatter digitalisering af fangstattestordningen.